ಮಣ್ಣನೇಕೆ ಮೆದ್ದೆಯೆಂಬ ಯಶೋದೆಗೆ ।
ಸಣ್ಣ ಬಾಯೊಳಗೆ ಜಗಂಗಳ ॥
ಕಣ್ಣಾರೆ ತೋರಿದ ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ।
ಘನತೆ ಬಲ್ಲವರ ಸಲಹಲಿಕೆ ॥ ೫೧ ॥

ನಾರದ ಸನಕಾದಿ ಮೊದಲಾದ ಯೋಗಿಗಳು ।
ನಾರಿಯರಿಗೆ ಮರುಳಾಹರೆ ॥
ಓರಂತೆ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನಡಿಗಡಿಗೆರಗುವರೆ ।
ಆರಾಧಿಸುತ್ತ ಭಜಿಸುವರೆ ॥ ೫೨ ॥

ಅಂಬುಜಸಂಭವ ತ್ರಿಯಂಬಕ ಮೊದಲಾದ ।
ನಂಬಿದವರಿಗೆ ವರವಿತ್ತ ॥
ಸಂಭ್ರಮದ ಸುರರು ಎಳ್ಳಷ್ಟು ದೋಷ ।
ಇಂಬಿದ್ದರಿವನ ಭಜಿಸುವರೆ ॥ ೫೩ ॥

ಅವನುಂಗುಷ್ಟವ ತೊಳೆದ ಗಂಗಾದೇವಿ ।
ಪಾವನಳೆನಿಸಿ ಮೆರೆಯಳೇ ॥
ಜೀವನ ಸೇರುವ ಪಾಪವ ಕಳೆವಳು ।
ಈ ವಾಸುದೇವಗೆ ಎಣೆಯುಂಟೆ ॥ ೫೪ ॥

ಕಿಲ್ಬಿಷವಿದ್ದರೆ ಅಗ್ರಪೂಜೆಯನು ।
ಸರ್ವರಾಯರ ಸಭೆಯೊಳಗೆ ॥
ಉಬ್ಬಿದ ಮನದಿಂದ ಧರ್ಮಜ ಮಾಡುವನೆಲೆ ।
ಕೊಬ್ಬದಿರೆಲೋ ಪರವಾದಿ ॥ ೫೫ ॥

ಸಾವಿಲ್ಲದ ಹರಿಗೆ ನರಕಯಾತನೆ ಸಲ್ಲ ।
ಜೀವಂತರಿಗೆ ನರಕದಲಿ ॥
ನೋವನೀವನು ನಿಮ್ಮ ಯಮದೇವನು ।
ನೋವಾ ನೀ ಹರಿಯ ಗುಣವರಿಯೆ ॥ ೫೬ ॥

ನರಕವಾಳುವ ಯಮಧರ್ಮರಾಯ ತನ್ನ ।
ನರಜನ್ಮದೊಳಗೆ ಪೊರಳಿಸಿ ॥
ಮರಳಿ ತನ್ನರಕದಲಿ ಪೊರಳಿಸಿ ಕೊಲುವನು ।
ಕುರು ನಿನ್ನ ಕುಹಕ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ॥ ೫೭ ॥

ಬೊಮ್ಮನ ನೂರು ವರ್ಷ ಪರಿಯಂತ ಪ್ರಳಯದಲಿ।
ಸುಮ್ಮನೆಯಾಗಿ ಮಲಗಿಪ್ಪ ॥
ನಮ್ಮ ನಾರಾಯಣಗೆ ಹಸಿ ತೃಷೆ ಜರಾಮರಣ ದು
।
ಷ್ಕರ್ಮದುಃಖಿಗಳು ತೊಡಸುವರೆ ॥ ೫೮ ॥

ರಕ್ಕಸರಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಗಾಯವಡೆಯದ ।
ಅಕ್ಷಯ ಕಾಯದ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣ ॥
ತುಚ್ಛ ಯಮಭಟರ ಶಸ್ತ್ರಕಳುಕುವನಲ್ಲ ।
ಹುಚ್ಚ ನೀ ಹರಿಯ ಗುಣವರಿಯೇ ॥ ೫೯ ॥

ಕಿಚ್ಚನುಂಗಿದನು ನಮ್ಮ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ।
ತುಚ್ಛ ನರಕದೊಳು ಅನಲನಿಗೆ ॥
ಬೆಚ್ಚುವನಲ್ಲ ಅದರಿಂದವಗೆ ನರಕ ।
ಮೆಚ್ಚುವರಲ್ಲ ಬುಧರೆಲ್ಲ ॥ ೬೦ ॥

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮೆಯ ತಾಳ್ದ ವೀರಭಟ ।
ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಿಸುವನೆ ॥
ಅಣುವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಹಿತಕ್ಕೆ ಮನದೊಳಗಿನ ಕೃಷ್ಣ ।
ಮುನಿವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಮಹತ್ತಾದ ॥ ೬೧ ॥

ತಾಯ ಪೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಮೂಲರೂಪವ ತೋರಿ ।
ಆಯುಧ ಸಹಿತ ಪೊರವಂಟ ॥
ನ್ಯಾಯಕೋವಿದರು ಪುಟ್ಟಿದನೆಂಬರೆ ।
ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬೊಗಳದಿರು ॥ ೬೨ ॥

ಉಟ್ಟ ಪೀತಾಂಬರ ತೊಟ್ಟ ಭೂಷಣಂಗಳು ।
ಇಟ್ಟ ನವರತ್ನದ ಕಿರೀಟವು ॥
ಮೆಟ್ಟಿದ ಕುರುಹ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಶ್ರೀ ।
ವಿಟ್ಠಲ ಪುಟ್ಟಿದವನೆನಬಹುದೇ ॥ ೬೩ ॥

ಋಷಭಂಸಮೇಷ ಮಹಿಷ ಮೂಷಕವಾಹನವೇರಿ
ಮಾ ।
ನಿಸರಂತೆ ಸುಳಿವ ಸುರರೆಲ್ಲ ॥
ಎಸೆವ ದೇವೇಶಾನರ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಮಣಿದರು ।
ಕುಸುಮನಾಭನಿಗೆ ಸರಿಯುಂಟೆ ॥ ೬೪ ॥

ಒಂದೊಂದು ಗುಣಗಳು ಇದ್ದಾವು ಇವರಲ್ಲಿ ।
ಸಂದಣಿಸಿವೇಕೋ ಬಹುದೋಷ ॥
ಕುಂದೆಳ್ಳಷ್ಟಿಲ್ಲದ ಮುಕುಂದನೆ ತನಗೆಂದು ।
ಇಂದಿರೆ ಪತಿಯ ನೆನೆದಳು ॥ ೬೫ ॥

ಇಂತು ಚಿಂತಿಸಿ ರಮೆ ಸಂತರಾ ಮನ ಪದವ ।
ಸಂತೋಷ ಮನದಿ ನೆನೆವುತ್ತ ॥
ಸಂತೋಷ ಮನದಿ ನೆನೆವುತ್ತ ತನ್ನ ಶ್ರೀ ।
ಕಾಂತನಿದ್ದೆಡೆಗೆ ನಡೆದಳು ॥ ೬೬ ॥

ಕಂದರ್ಪ ಕೋಟಿಗಳ ಗೆಲುವ ಸೌಂದರ್ಯದ ।
ಚಂದವಾಗಿದ್ದ ಚೆಲುವನ ॥
ಇಂದಿರೆ ಕಂಡು ಇವನೆ ತನಗೆ ಪತಿ ।
ಯೆಂದವನ ಬಳಿಗೆ ನಡೆದಳು ॥ ೬೭ ॥

ಈ ತೆರದ ಸುರರ ಸುತ್ತ ನೋಡುತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ।